

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 25. november 2018

Kirkedag: Sidste søndag i kirkeåret/B

Tekst: Mika 4,1-3; 1 Kor 3,10-17; Matt 11,25-30

Salmer:

SK: 732 * 315 * 334 * 638 * 66,6 * 431

LL: 732 * 334 * 638 * 66,6 * 431

”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.” Sådan siger Jesus til os i dag.

På baggrund af disse ord kan jeg ikke forstå, at der ikke er flere troende, kristne mennesker, end tilfældet er. For der er så mange mennesker, der burde tage disse ord til sig og hvile i dem. Vi er så mange, der her i disse ord og hos ham, der sagde dem, kan finde den hvile, vi ikke kan finde andre steder i livet.

Da Jesus sagde ordene første gang, blev de sagt ind i en sammenhæng, hvor mennesker godt kunne være tyngede af Guds ord. Mennesker kunne godt være tyngede af Guds lov og krav. Tyngede af, at det næsten var umuligt at leve op til. Tyngede af erkendelsen af, at levede man ikke op til det, kunne man så forvente Guds velsignelse? Guds ord blev kvalt og kvast af menneskers syndserkendelse.

Da Jesus sagde ordene første gang, blev de også sagt ind i en sammenhæng, hvor menneskers, dvs. de skriftkloges m.m. udlægning af skriften tyngede mere end rigeligt i nogle sammenhænge. For også i denne sammenhæng er det, som det er i det øvrige samfund, at en lov er egentlig enkel og lige til at gå til; men cirkulæret, i denne sammenhæng de skriftkloges overlevering og skriftudlægning for forståelse af loven, for lovens betydning i alle dens aspekter, og for at dæmme op for

misbrug af loven, kan synes næsten uoverkommeligt. Derfor kunne man godt være tynget af, hvor svært det var, at hvile i Guds fred og velsignelse, for der skulle så meget til. Ikke bare var livet en byrde; men livet med Gud var også byrdefuldt, hvilket jo næsten er en hån mod det menneske, der troede, at Gud ville hjælpe med at bære byrderne.

Jeg synes i dag, at jeg skal gå langt mellem mennesker, for at finde nogle, der på samme måde, som Jesu første tilhørere, er tynget af synd. I dag synes det næsten at være det modsatte, der er gældende, at synd gør intet ved nogen eller noget, for Gud er jo kærlighed, og kærlighed gør blind, og Gud tilgiver i sidste ende alligevel. Men syndens tyngde på fred og glæde i livet, den erkendes og bekendes ikke på samme måde i dag, som hos Jesu første tilhørere. Og dog.

Jeg møder fra tid til anden mennesker, der har meget svært ved at tage ordene om Guds kærlighed alvorligt og tage dem til sig, for de synes ikke, de er værdige dertil. De er ikke troende nok. De beder ikke nok. De går ikke i kirke nok. Der er så meget i deres liv, der ikke er nok i forhold til Gud, at de har svært ved at høre Jesu ord "Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile" som ord sagt til dem. Så selv om vi i dag måske er lidt mere sparsom med at kalde det, der ikke er nok eller ikke er godt nok for synd, og selv om vi måske ikke på samme måde føler Guds lov og Guds ord tynde os, så kender vi godt til følelsen af at være tyngede og trætte, også i vort tros- og Gudsforhold.

Der er også et andet aspekt af Jesu ord, der gør dem svære at tro og tage til sig. Der er ingen betingelse derved. Der er ikke nogen skjult dagsorden. Der er ingen anden bevæggrund og begrundelse i Jesu ord og handling end den at give os hvile. Give os et hvilested. Det betingelsesløse er vi ikke vant til.

Men det er dét, jeg har så svært ved at forstå, at der ikke er flere, der tager imod. Bare i den forgangne uge har jeg talt med to mennesker, der har følt, at livet er en byrde. I forrige uge var det også to. Ugen før en. Der er så mange mennesker, for hvem livet er en byrde, for hvem livet tynger.

Mennesker er tyngede af arbejdslivet og det ustandselige pres, der er på resultater og mål og udvikling, og mange føler alligevel, at de altid halter bagefter. Mennesker er tyngede af kærlighedslivet, fordi man hele tiden skal leve op til at gnisten skal være der og tænde den anden, og det hele skal helst være nyt og spændende, udfordrende og sjovt hele tiden. Mennesker er tynget af andres anseelse og omdømme og omtale af en. Er du syg? Det er mere end en time siden, du sidst meddelte på Facebook, hvad du nu foretog dig. Du sidder vel ikke stadig i samme stol? Mennesker er tynget af sundheds- og fitnesskravene. Mennesker dyrker ikke kun motion for fornøjelse eller sundhed, det er blevet en tvangstanke. Mennesker tynges af familielivet, hvor det kræver en større logistikuddannelse at planlægge alle familiemedlemmernes aktiviteter, også fordi mange af dem jo skal planlægges sammen med exen, der skal planlægges sammen med sin nye og de nye børn, og ens egen nye og dennes ex og børn. Og det er jo tragisk og uhyggeligt så mange unge, der er tynget af livets forventninger, deres egne og andres, til deres selvværd, præstationer osv. I min optik burde barndom og ungdom have lov at være bekymringsfrie zoner, hvor man stille og roligt hviler i sit liv og dannes til at være, ikke *hvad* man skal være, men *hvem* man skal være. Men det er nok et utopisk ønske.

Ser man på vort liv med de store briller, så er der så meget, der tynger mennesker i dag, at det er forfærdeligt. Og hvis der findes et hvilested, så er det for, at vi kan lade op til næste

opgave og mål. Jeg tror virkeligt, at mange mennesker ikke har det sted, hvor de kan hvile, bare for at hvile. De har ikke et sted, hvor det er nok, at de er, uden betingelser og krav. Det eneste sted er hos Jesus!

”Kom til mig, alle I, som slider jeg trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.” Det er ikke bare ugens tilbud. Det er en opfordring til livet. Hvil hos mig, og I skal finde hvile for jeres sjæle.

Jeg tror, at når mange af os har så svært ved at finde hvile i livet og føler livets tyngende byrder, så handler det netop om, at vores sjæl har ikke det sted, hvor den kan hvile. Vi har ikke det åndelige sted, hvor vi hviler. Vi har ikke det åndelige sted, hvorfra vi hvilende kan gå ud i livet. Vi er ikke bare åndeligt ikke-hvilende, vi er også åndeligt hjemløse.

I stedet tynges mange blot endnu mere under selv at skulle skabe dette åndelige sted, blot fordi man af mange forskellige årsager ikke finder det godt nok at tage imod det, der rækkes frem mod en. Mange tynges af den konstante byrde, som hele tiden lægges på en med ordene: Tag dig nu sammen!, som en sagde det. Men, når det nu er det, der er problemet. Når man nu ikke ved, hvor og hvordan man skal tage fat i sig selv, for at tage sig sammen. Jesus siger: Slap af! Hvil dig! Hos mig!

Måske er der ikke så mange i dag, der tynges af Guds ord og lov; men der er heller ikke så mange, der opløftes af Guds ord og lov. Slet ikke så mange, som rent faktisk kunne have stor glæde af det.

For nogen tid siden var jeg til et selskab, og værten bød os velkommen ved at læse nogle tanker over et sted i Bibelen. Disse tanker var skrevet af en af mine kolleger. Heri fortalte

han, at en dame i hans sogn engang havde sagt til ham: Jeg vil ikke bede Gud om at være dig nær, for det ved jeg, at Han er; men jeg vil bede Gud lade dig mærke Hans nærvær. Vi skal bede for hinanden, og især for hinanden og vore medmennesker, når vi er tyngede og segner under tunge byrder, at vi tager imod den hvile, som Jesus rækker os, og som vi har så god brug for.

Nu sluttet vort kirkeår. Næste søndag er det advent, og forventninger og pres på tid, energi og opgaver frem mod jul kender næsten ingen grænser. Nogle tynges deraf. Det er da synd, at advent og jul bliver en byrde. Dét er ikke Guds mening. Det er ikke Guds mening, at livet i sig selv skal være byrdefuldt. Derfor: Lad os hvile i Guds fred hos Jesus. Han vil så gerne give os sin hvile, så lad ham dog! Vi kan roligt tage ham på ordet.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.